

از ویب سایت فارمسی

پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل»

حجره و اجزای آن:

تعریف حجره: واحد ساختمانی و وظیفوی تمام موجودات حیه است که تیوری حجروی در سال 1665 توسط عالمی به نام رابرت هوک مطرح شد موصوف پارچه های کارک را در زیر مایکروسکوپ ابتدایی خود مشاهده نمود و چون شکلی شبیه به خانه زنبور عسل داشت، آنها را cell نامگذاری نمود.
یک حجره شامل اجزای زیر می باشد:

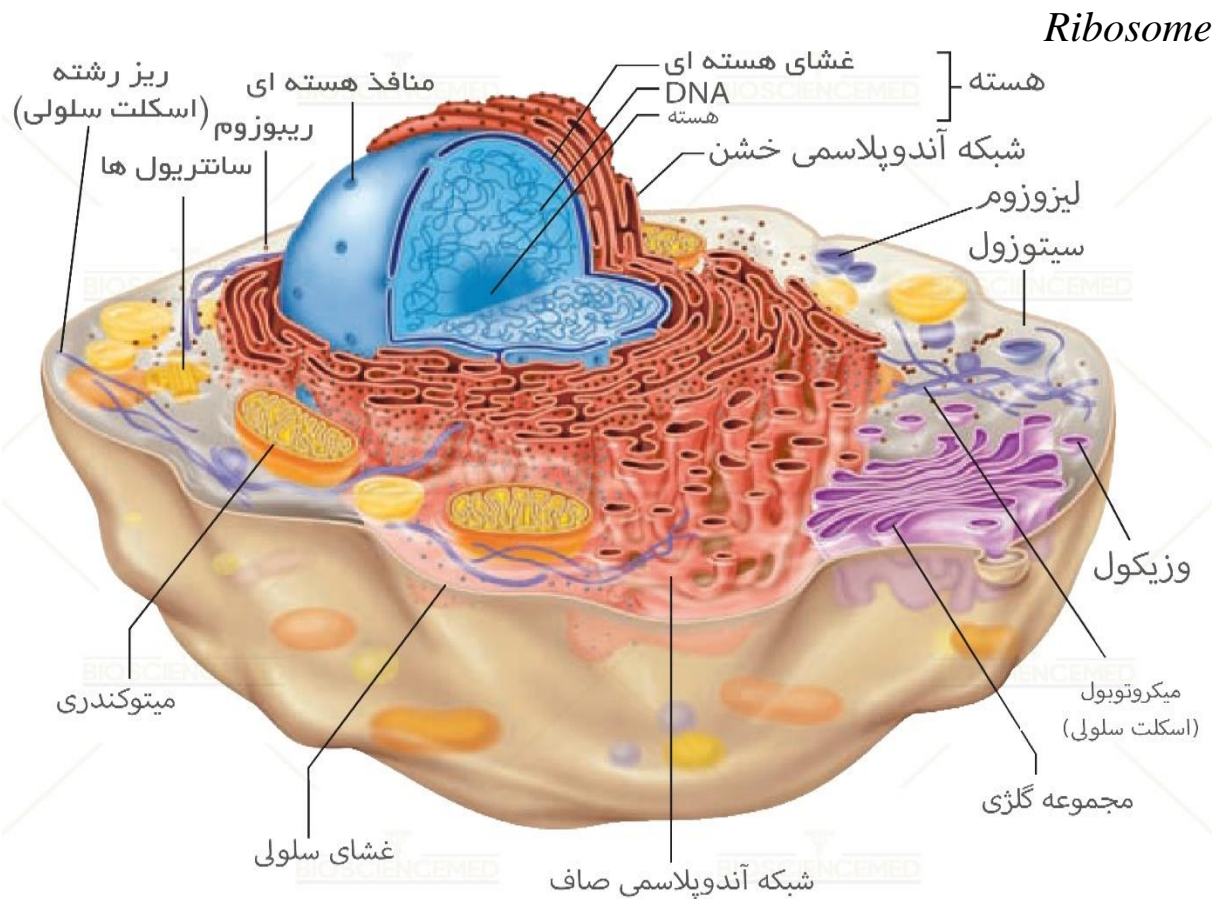
غشای حجره، سائتوپلازم (اجزای زنده و غیرزنده)، هسته و هسته چه.
سائتوپلاسم: (Cytoplasm) ماده‌ای که فضای داخل حجره را پر می کند. ترکیب اصلی سائتوپلاسم، آب و پروتئینهای منحل در آب می‌باشند. بسیاری از فعالیت‌های کیمیای زیستی در سائتوپلاسم یا اندامک‌های (Organism) آن صورت می‌گیرد. شبکه ای از رشته‌ها و لوله‌های پروتئینی در سرتاسر سائتوپلاسم وجود دارد که به یکدیگر متصل می‌شوند و اسکلت حجروی را می‌سازند. سائتوپلاسم دارای غشایی به نام غشای سائتوپلاسمی (Plasma membrane) می‌باشد که از فسفولیپید، کلسترول و گلیکو پروتئین تشکیل شده است یکی از ویژگی‌های سائتوپلاسم ساختار نیمه قابل نفوذ آن می‌باشد که تنها به مواد خاصی از جمله آب پروتئین و آیون‌ها و مواد مورد نیاز حجره اجازه عبور داده می‌شود. سائتوپلاسم حجره جانداران یوکاریوت (مانند حجره انسان) برخلاف جانداران پروکاریوت (مانند: باکتری) در برخی موارد به طور مستقیم با اندامک‌های داخل حجره ارتباط مستقیم ندارند بلکه این اندامک‌ها غشای مخصوص به خود را دارند.

به اجزای درون حجره اندامک گفته می‌شود که معمولاً عبارتند از: سائتوپلاسم (میان حجره) (Cytoplasm)، هسته حجره (Nucleus)، هسته چه (Nucleolus)، ریبوزوم (Ribosome)، وزیکول (Vesicle)، شبکه اندوپلاسمی خشن (granular Endoplasmic reticulum)، شبکه اندوپلاسمی صاف (A)، دستگاه گلژی (Golgi apparatus)، سایتواسکلتون (Cytoskeleton)، مایتوکاندریا (Mitochondria)، واکیول (Vacuole)، لایزوزوم (Lysosome)، سانتریول (Centriole)، کلوروپلاست (Chloroplast) به همراه غشای حجروی.

اجزای مهم یک حجره حیوانی (شکل 1)

Nucleolus

Nucleus

Ribosome
Vesicle
Rough endoplasmic reticulum
Golgi apparatus (or "Golgi body")
Cytoskeleton
Smooth endoplasmic reticulum
Mitochondrion
Vacuole
Cytosol
Lysosome
Centriole
 غشاء حجروی: (Cell membrane)

غشاء حجروی یا غشاء پلاسمایی به پوسته نازک حجرات که از یک دولایه فسفولیپیدی تشکیل شده گفته می‌شود.

غشای حجروی همچنین به عنوان مرز میان اندامک‌های درون حجروی عمل می‌کند. در واقع غشاء سلول جداری است که محافظت از سلول را بر عهده دارد. سائیتو پلاسم در داخل غشاء حجره است و محیط خارج حجروی در خارج از آن قرار دارد. غشاء حجره از یک لایه پروتئین و دولایه چربی تشکیل شده است. رفت و آمد مواد به داخل و خارج سلول از طریق کانال‌های غشاء سلول انجام می‌شود. از بین رفتن این غشاء آسیب پذیری سلول را سبب می‌شود. غشای پلاسمایی شامل یک دولایه فسفولیپیدی همراه با کلسترول و پروتئین‌های درون غشایی یا سطح غشایی می‌باشد.

به بیانی دیگر قسمت اعظم اندامک‌های سلول بوسیله غشاء‌ها بی‌مفروش شده‌اند که به طور عمده از لیپیدها و پروتئین‌ها تشکیل شده‌اند. این غشاء‌ها شامل غشاء حجروی، غشاء هسته، غشای رتیکولوم اندوپلاسمیک و غشاء‌های مایتوکاندریها، لایوزوم‌ها و دستگاه گلژی هستند.

لیپیدهای غشاء‌ها مانعی ایجاد می‌کنند که از حرکت آزاد آب و مواد محلول در آب از یک بخش سلول به یک بخش دیگر جلوگیری می‌کنند زیرا آب در چربی محلول نیست. اما باید دانست که مالیکول‌های پروتئینی در غشاء غالباً در سراسر عرض غشاء نفوذ کرده و به این ترتیب مسیرهای اختصاصی، که غالباً منافذ (Pores) نامیده می‌شوند برای عبور مواد ویژه از غشاء به وجود می‌آورند. همچنین بسیاری از سایر پروتئین‌های غشاء انزایمها هستند که تعداد زیادی از فعالیت‌های کیمیای مختلف را کاتالیز می‌کنند.

غشای حجره که به طور کامل حجره را احاطه می‌کند، یک ساختار انعطاف‌پذیر ارتجاعی نازک فقط به ضخامت $7/5$ تا 10 نانومتر است. غشاء تقریباً از پروتئین‌ها و لیپیدها تشکیل شده‌است و ترکیب تقریبی عبارت است از: پروتئینها ۵۵ فیصد، فسفولیپیدها ۲۵ فیصد، کلسترول ۱۳ فیصد و سایر لیپیدها ۴ فیصد و کاربوهایدریت‌ها ۳ فیصد.

مانع لیپیدی غشای حجره از نفوذ آب جلوگیری می‌کند: ساختار پایه غشای حجره یک لایه چربی دو طبقه است که یک ورقه نازک از لیپیدها فقط به ضخامت دو مولکول بوده و در سراسر سطح حجره تداوم داشته و یکپارچه است. جابه‌جا در این ورقه نازک لیپیدی، مالیکول‌های پروتئینی درشت از نوع کرومی شکل قرار دارند.

ساختار پایه لایه دو طبقه چربی از مولکول‌های فسفولیپید تشکیل شده‌است. یک انتهای هر مولکول فسفولیپید در آب محلول بوده یعنی آب دوست یا هیدروفیلیک (Hydrophilic) است. انتهای دیگر فقط در چربی‌ها محلول بوده یعنی آب گریز یا هیدروفوبیک (Hydrophobic) است. انتهای فسفات‌ی فسفولیپید هیدروفیلیک و اسید چربی آن هیدروفوبیک است. چون قسمت‌های آب‌گریز فسفولیپیدها به وسیله آب دفع می‌شوند اما به سوی یکدیگر جذب می‌شوند لذا دارای یک تمایل طبیعی هستند و آنها در پهلوی همدیگر در مرکز غشاء قرار دارند. بخش‌ها فسفات‌ی آب دوست دو سطح غشاء را که در تماس با اطراف است می‌پوشانند. لایه دو طبقه چربی در وسط غشاء به مواد طبیعی محلول در آب از قبیل آیونها، گلوکز و یوریا نفوذ پذیر است بر عکس، مواد منحل در شحم از جمله اکسیجن، کاربن دای اکساید و الکل می‌توانند با سهولت در این بخش از غشاء نفوذ کنند. یک صفت ویژه لایه دو طبقه چربی آن است که یک مایع است نه یک جامد. بنابر این بخش‌هایی از غشاء می‌توانند عملاً در سطح غشاء از یک نقطه به یک نقطه دیگر جریان پیدا کنند. پروتئین‌ها و سایر مواد محلول در غشای دو طبقه لیپیدی یا شناور در آن تمایل دارند که به کلیه غشای سلول انتشار یابند.

مالیکول‌های کلسترول در غشا نیز ماهیت چربی دارند زیرا هسته استروئیدی آنها بسیار محلول در چربی است. این مالیکول‌ها از یک نظر در لایه دو طبقه غشاء حل شده‌اند. این مالیکوها به طور عمده به تعیین میزان نفوذ پذیری لایه دو طبقه به اجزای محلول در آب و مایعات بدن کمک می‌کنند. کلسترول همچنین قسمت زیادی از قابلیت تحرک غشا را کنترل می‌کند.

پروتئین‌های غشای حجره

کنله‌های کروی شکل که در لایه دو طبقه چربی شناورند، اینها پروتئین‌های غشاء هستند که قسمت اعظم آنها را گلیکوپروتئین‌ها تشکیل می‌دهند. دونوع پروتئین در غشاء وجود دارد: پروتئین‌های انتگرال یا سرتاسری که در تمام ضخامت غشاء نفوذ می‌کنند و پروتئین‌های محیطی که فقط به یک سطح غشاء می‌چسبند و در آن نفوذ نمی‌کنند.

تعداد زیادی از پروتئین‌های انتگرال، کانال‌ها (یا منافذ) ساختاری ایجاد می‌کنند که از طریق آنها مالیکول‌های آب و مواد محلول در آب به ویژه آ یون‌ها می‌توانند بین مایع خارج حجره وی و داخل حجره انتشار یابند. این کانال‌های پروتئینی دارای خواص انتخابی نیز هستند که دیفیوژن (Diffusion) انتخابی برخی مواد به میزان بیشتر از مواد دیگر را امکان‌پذیر می‌سازند. تعدادی دیگر از پروتئین‌های انتگرال به عنوان پروتئین‌های حامل برای انتقال دادن موادی عمل می‌کنند که در غیر این صورت نمی‌توانستند از لایه دو طبقه چربی نفوذ کنند. گاهی نیز این پروتئین‌های حامل مواد را در جهتی خلاف جهت انتشار طبیعی آنها انتقال می‌دهند که «انتقال فعال» نامیده می‌شوند. تعداد دیگری از پروتئین‌های انتگرال به صورت انزایم‌ها عمل می‌کنند..

پروتئین‌های محیطی به طور عمده روی سطح داخلی غشاء وجود دارند و اغلب به یکی از پروتئین‌های انتگرال چسبیده‌اند. این پروتئین‌های محیطی تقریباً به طور کامل به صورت انزایم یا سایر انواع کنترل‌کننده‌ها فعالیت می‌کنند.

کاربوهایدریت‌های غشاء - گلیکو کالیس سلولی:

کاربوهایدریت‌های غشاء تقریباً همیشه به صورت ترکیب با پروتئین‌ها به شکل گلیکوپروتئین‌ها و گلیکولیپیدها وجود دارند. در واقع قسمت اعظم پروتئین‌های انتگرال از نوع گلیکوپروتئین‌ها و در حدود یک دهم مالیکول‌های لیپید از نوع گلیکولیپیدها هستند. بخش‌های (گلیکو) (Glyco) این مالیکول‌ها تقریباً همیشه به طرف سطح خارجی حجره برآمدگی پیدا می‌کنند و از سطح حجره به طرف خارج وصل شده‌اند. بسیاری از ترکیب‌های کاربوهایدریتی دیگر موسوم به پروتئوگلیکانها که به طور عمده از مواد کاربوهایدریتی تشکیل شده‌اند که به هسته‌های کوچک پروتئینی متصل شده‌اند نیز غالباً به طور سست به سطح خارجی حجره متصل هستند. به این ترتیب تمامی سطح حجره غالباً دارای یک پوشش سست کاربوهایدریتی موسوم به گلیکو کالیس است.

این بخش‌های کاربوهایدریتی که به سطح خارجی سلول متصل شده‌اند دارای چندین عمل مهم هستند:

1- بسیاری از آنها چارچ الکتریکی منفی دارند و این موضوع به بیشتر حجره‌ها یک سطح با چارچ کلی منفی می‌بخشد که سایر اشیای منفی را دفع می‌کند.

2- گلیکو کالینس بعضی از حجرات به گلیکو کالینس حجرات دیگر می‌چسبند و به این ترتیب حجرات را به یک دیگر می‌چسبانند.

3- بسیاری از کاربوهایدریت‌ها به عنوان مواد حامل برای گرفتن هورمون‌هایی از جمله انسولین عمل می‌کنند. و پس از انجام این عمل این مجموعه پروتئین‌های چسبیده به سطح داخلی غشاء را فعال می‌کند که به نوبه خود یک سری متوالی از انزیم‌های داخل حجره وی را فعال می‌کنند.

بعضی از بخش‌های کاربوهایدریتی وارد فعالیت‌های کیمیای می‌شوند

شبکه اندوپلاسمی: (Endoplasmic reticulum)

شبکه اندوپلاسمی (که آن را به اختصار ER می‌نامیم) تولید پروتئین‌ها و چربی‌های تعداد زیادی از اندام‌های حجروی را بر عهده دارد. شبکه اندوپلاسمی از چین خوردگی‌های فراوانی تشکیل شده که یک غشاء آنها را دربر گرفته است. علاوه بر این، شبکه اندوپلاسمی وظیفه دارد تا پروتئین‌ها و سایر کاربوهایدریت‌ها را به دستگاه گلژی، حجروی، لایوزوم و هر جای دیگری که لازم باشد، منتقل کند. دو نوع شبکه اندوپلاسمی وجود دارد: نوع دانه دار یا خشن (Granular) که سطح آن با رایبوزوم‌ها پوشیده شده و نوع صاف (A) (granular) که فاقد رایبوزوم‌ها می‌باشد. نوع دانه دار محل پروتئین سازی است.

پروتئین‌هایی که در شبکه اندوپلاسمی دانه دار ساخته می‌شوند به شبکه اندوپلاسمی لشم منتقل می‌شوند

شبکه اندوپلاسمی دانه‌دار یا خشن یا زیر: (Granular ER)

شبکه اندوپلاسمی خشن یکی از اعضای حجره می‌باشد. شبکه اندوپلاسمی خشن را از آن جهت دانه دار می‌خوانند که در تصاویر میکروسکوپ الکترونی، روی آن دانه‌هایی دیده می‌شود. این دانه‌ها رایبوزوم‌ها هستند. شبکه اندوپلاسمی خشن از کیسه‌های پهنی ساخته شده است که به یکدیگر متصل‌اند. شبکه اندوپلاسمی خشن و شبکه اندوپلاسمی نرم (صاف) از نظر شکل و فعالیت با هم متفاوتند، اما غشای سازنده آنها، به هم پیوسته است. همچنین، غشای شبکه اندوپلاسمی به غشای خارجی پوشش هسته پیوسته می‌باشد.

وظایف: (Function of GER)

شبکه اندوپلاسمی خشن دو کار مهم بر عهده دارد:

غشاسازی: بعضی از پروتئین‌هایی که به وسیلهٔ رایبوزوم‌ها ساخته می‌شوند و نیز فسفولیپیدهایی که توسط انزیم‌های شبکهٔ اندوپلاسمی ساخته می‌شوند، درون غشای شبکهٔ اندوپلاسمی جای می‌گیرند. در نتیجه، غشای شبکهٔ اندوپلاسمی وسیع‌تر می‌شود، تا این که قسمتی از آن به دیگر ارگانیلها فرستاده می‌شود.

ساخت پروتئین: ساخت پروتئین‌هایی که قرار است به خارج از ترشح شوند (مثل پادتن‌ها) بر عهدهٔ شبکهٔ اندوپلاسمی خشن است.

شبکه اندوپلاسمی صاف یا لثم: (A granular ER)

شبکهٔ اندوپلاسمی نرم (صاف) یکی از اندامک‌های سلول می‌باشد. شبکهٔ اندوپلاسمی نرم شبکهٔ به هم پیوسته‌ای از لوله‌ها و کیسه‌های غشادار و بدون رایبوزوم است که درون غشای آن، انزیم‌های متعددی جای گرفته است. این انزیم‌ها کارهای اصلی این شبکه را انجام می‌دهند.

وظایف: (Function of AER)

یکی از مهم‌ترین کارهای شبکهٔ اندوپلاسمی لثم، ساخت موادی مانند اسیدهای چرب، فسفولیپیدها و استروئیدهاست. هر یک از این فرآورده‌ها توسط نوع خاصی سلول تولید می‌شود.

در سلول‌های جگر انسان این شبکه توسط انزیم‌های خاصی به تنظیم مقدار قندی که از حجره‌های جگر به خون وارد می‌شود، کمک می‌کند.

از دیگر کارهای این عضو می‌توان سم‌زدایی (Detoxication) را نام برد. این عضو توسط انزیم‌های خاصی داروها و دیگر مواد مضر را تجزیه می‌کند.

در نسج عضلانی آیون کلسیم برای انقباض عضلات لازم است. این آیون در شبکهٔ اندوپلاسمی نرم این ماهیچه‌ها (که شبکهٔ سارکوپلاسمی نیز خوانده می‌شود) ذخیره می‌شود. این شبکه فاقد رایبوزوم بوده، ادامه شبکه اندوپلاسمی دانه دار است. در نواحی میانی سیتوپلاسم شبکه اندوپلاسمی صاف و حفره‌ای بیشتر است. از وظایف شبکه اندوپلاسمی صاف می‌تواند سنتز چربی‌ها، هایدرولیز گلوکز - ۶ فسفات و متابولیسم گزنوبیوتیک‌ها یا مواد آلی خارجی مانند حشره کش‌ها را نام برد. در حجراتی که متابولیسم چربی‌ها در آن روی می‌دهد و سلول‌های ماهیچه‌ای، شبکه اندوپلاسمی لثم گسترش بیشتری دارد. شبکه اندوپلاسمی لثم واجد ناحیه‌ای موسوم به Transition است که از این ناحیه وزیکول‌های حاوی مواد از شبکه اندوپلاسمی جدا و به دستگاه گلژی فرستاده می‌شود.

اعمال شبکه اندوپلاسمی (عمومی):

دخالته در میتابولیسیم قندها: انزایم گلوکز ۶ - فسفاتاز در سطح داخلی یا غشای شبکه اندوپلاسمی قرار دارد و گروه فسفات را از کاربن شماره ۶ گلوکز جدا می‌کنند. گلوکز را به فضای درونی شبکه و گروه فسفات را به سوی سائیتوزول هدایت می‌کند. همچنین با وجود انزایم گلیکوزیل ترانسفر از در شبکه اندوپلاسمی بخشی از گلیکوزیلیشن (Glycosilation) پلی‌پپتیدها و لیپیدها در این محل صورت می‌گیرد.

دخالته در میتابولیسیم لیپیدها: عده‌ای از انزایم‌های سنتزکننده اسیدهای چرب (Fatty acid) در شبکه اندوپلاسمی بخصوص شبکه اندوپلاسمی صاف وجود دارد که برای گلیسریدها، گلیکولیپیدها و استروئیدها رامی‌سازند. همچنین انزایم‌های تجزیه کننده چربی‌ها نیز در شبکه اندوپلاسمی وجود دارد.

دخالته در میتابولیسیم پروتئین‌ها: در قسمت درونی شبکه اندوپلاسمی پپتیدازها وجود دارند. همچنین انزیم اکسید کننده اسید آمینه مانند سرین اکسیداز شناخته شده است. مرحله اول گلیکوزیلیشن یا انتقال الیگوسکاریدها به پروتئین در شبکه اندوپلاسمی صورت می‌گیرد. این شبکه با داشتن رایبوزوم در سنتز پروتئین‌ها بخصوص پروتئین‌های ترشحی نقش دارند. عمل افزودن سولفات به پروتئین‌ها و یا لیپیدها در شبکه اندوپلاسمی و دستگاه گلژی صورت می‌گیرد.

دخالته در جابجایی مواد (ترکیبات قندی و عبور دادن زنجیره پلی پپتاید در حال تشکیل به درون شبکه، پمپ کلسیم به درون شبکه، عبور دادن گلوکز به درون شبکه مربوط به انتقال عرضی می‌باشد. انتقال امواج الکتریکی داخل حجروی با انتقال چارچ الکتریکی بخصوص در سلول‌های عصبی و عضلانی.

عمل سم زدایی (Detoxication): زهریات ابتدا بوسیله پروتئینی: سایتوکوروم P_{۴۵۰} کبدی هیدروکسید می‌شود که به این ترتیب حلالیت آنها در فاز آبی بالا می‌رود. سپس به منظور دفع در کبد به اسید گلوکورونیک وصل می‌شود.

تجزیه هموگلوبین خون: شبکه اندوپلاسمی حجرات کبدی در جداسازی گروه هم (Haem) از گلوبین (Globin) نقش دارد.

غیر اشباع کردن اسیدهای چرب: تبدیل مالیکول‌های آبگریز (hydrophobia) به مالیکول‌های آب دوست (Hydrophilic)، تغییر در استروئیدها و فعال کردن کارسینوژن‌ها (سرطان‌زا) از فعالیت‌های احتراقی شبکه اندوپلاسمی است. یکی دیگر از اعمال شبکه اندوپلاسمی ذخیره مواد در شبکه سارکوپلاسمی می‌باشد.

نقش‌های اختصاصی شبکه اندوپلاسمی در حجرات گیاهی:

دخالته در تشکیل پلاسمودسماتا (Plasmodesmata) در مرحله تلوفاز، حجرات گیاهی بخش‌هایی از شبکه اندوپلاسمی بین تعداد زیادی فراگموزوم قرار می‌گیرد و محل‌های ارتباطی حجرات گیاهی را فراهم می‌کند.

دخالت در ساخت و ترشح کالوز. (Calluse)

تشکیل میکروبادی، تشکیل مواد ترشحي در حجرات ترشحي، محل رسوب مواد در دیواره انساج و عایوی چوبی، دربرگرفتن استاتولیت‌ها حجرات کلاهیك ریشه از وظایف شبکه اندوپلاسمی حجرات گیاهی است.

دستگاه گلژی: (Golgi body)

در سال ۱۸۹۸ کامیلو گلژی حیره شناس ایتالیایی با اشباع کردن حجرات عصبی جغد از نمکهای نقره و بررسی میکروسکوپی این حجرات ذراتی تیره، هلالی شکل و به صورت شبکه در هم رفته‌ای را در مجاورت هسته هر حیره مشاهده کرد که آن را دستگاه شبکه‌ای داخلی نامید. این مجموعه بعدها به افتخار گلژی، دستگاه گلژی نامیده شد.

آیا همه حجرات دستگاه گلژی دارند؟

با مطالعه حجرات توسط مایکروسکوپ های نوری و الکترونی به این نتیجه رسیده‌اند که دستگاه گلژی هم در حجرات جانوری و هم در حجرات گیاهی وجود دارد و یکی از اجزا مهم ساختمانی حجرات است که بویژه در اعمال ترشحي حجرات فعالیت زیادی دارد.

این عضو در حجروی ها (نظیر باکتری‌ها) وجود ندارد.

این دستگاه می‌تواند به صورت شبکه‌ای در مجاورت هسته، یا به صورت بخش‌های هلالی شکل و مجزا از یکدیگر به نام دیکتیوزوم‌ها در برشهای حجرات دیده شوند. دیکتیوزوم‌ها در گیاهان پیشرفته، الجی‌ها و نیز در خزه گیاهان مشاهده شده‌اند. در قارچها یا فنجی‌ها، دیکتیوزومها کمیاب هستند و در پروکاریوتها تاکنون دیکتیوزومی شناخته نشده‌است.

ساختمان دستگاه گلژی: (Structure of Golgi body)

مشاهده دستگاه گلژی با مایکروسکوپ الکترونی تشخیص سه بخش را امکان پذیر می‌سازد: ساکول‌ها، دیکتیوزوم‌ها و مجموعه آنها.

ساکول یا سیسترن یا سیسترن (Cistern) کیسه‌های پهن و قرصی شکل غشایی هستند که بخش میانی صاف و وسعتی حدود یک میکرومتر دارند. اما کناره‌های کیسه بسیار چین خورده و متراکم است که قدرت جوانه زدن دارند و وزیکولهای (Vesicle) کوچکی را ایجاد می‌کنند. هر ساکول حالت کمانی دارد و یک سطح آن برآمده و سطح دیگر فرورفته است. ضخامت غشای ساکول همانند غشای شبکه اندوپلاسمی است. سطح سیسترن یا ساکول صاف و بدون ریبوزوم است.

منشا دستگاه گلژی:

مسئله منشا دیکتیوزومها هنوز مورد بحث است و در این زمینه فرضیه‌ها و نظریه‌های چندی ارائه شده‌است. بدیهی است که هر حجره در شرایط عادی بطور معمول تعدادی از دیکتیوزوم‌های خود را از حجره والدی به ارث برده‌است. سه نظریه مهم از این قرارند:

1 - ایجاد وزیکولها و یا حفره‌هایی از شبکه اندوپلاسمی صاف و یا گاهی از پوشش هسته‌ای که بر سطح نزدیک یا سطح تشکیل دیکتیوزوم افزوده می‌شود. البته این پدیده امروز مورد بحث است و تأیید عمومی ندارد زیرا حفره‌های گذر یا انتقالی جدا شده از شبکه اندوپلاسمی بیشتر جذب کناره‌های کیسه‌های دیکتیوزومی می‌شوند و عاملی برای پایداری و امکان جوانه زنی کیسه‌ها را فراهم می‌کند.

2 - تشکیل از نو با زیر بنای به هم پیوستن قطعاتی از شبکه اندوپلاسمی دستگاه گلژی را بوجود می‌آورد.

3 - دیکتیوزوم‌های جدید از تقسیم دیکتیوزوم‌های پیشین بوجود می‌آید.

اعمال دستگاه گلژی: این دستگاه اعمال زیاد و مهمی را انجام می‌دهد و از آن هدایت گرجروی یاد می‌کنند. اعمال آن را فهرست وار بیان می‌کنیم:

ایجاد تغییر و آماده سازی محصولات تازه سنتز شده حجره وی.

گلیکوزیلیشن (افزودن قند) پروتئین‌های ترش‌حی: این عمل در شبکه اندوپلاسمی دانه‌دار آغاز می‌شود اما طویل شدن و تغییرات زنجیره پلی ساکارید در گلژی انجام می‌گیرد.

سولفاتشن: افزودن گروه‌های سولفات به پروتئین‌ها در سطح دور یا ترانس (Trance) انجام می‌گیرد.

افزودن گروه‌های فسفات به پروتئین‌ها.

راهنمایی پروتئین‌ها به سوی هدف نهایی.

دخالته در سازماندهی برخی از اندامک‌های حجره وی از جمله لایوزومها.

دخالته در تشکیل، گسترش و رشد غشای سلولی.

تشکیل آکروزوم سر اسپرماتوزوئید (Spermatozoid) و دخالت در عمل القاح.

دخالته در ترشحات نیورونی یا تشکیل کیسه‌های سیناسپی محتوی نوروترانسمیتر.

ترشح موسیلاژها و مواد ژله‌ای با زیر بنای پلی سکاریدهای تیزابی بویژه در سلولهای گیاهی

دخالته در تولید و ترشح فلس و پوشش سیلیسی سطح الجی ها.

دخالته در عمل بیرون راندن مواد توسط حجرات.

ایجاد تغییرات کیمیاوی در مالیکولها.

ترشح، نقش اصلی دستگاه گلژی:

نقش اصلی دستگاه گلژی ترشح پروتئین‌های ترش‌حی و انزایم‌های موجود در لایوزومها و پراکسیزومها است. ترشح می‌تواند پیوسته یا ناپیوسته باشد.

ترشح پیوسته: مواد ترشحي بلافاصله پس از توليد و بدون آنکه انباشته شوند ترشح می‌گردند.

ترشح ناپیوسته: مواد ترشحي انباشته می‌شوند و به صورت ذرات ترشحي یا زیموژن هستند.

مایتوکاندریا: (Mitochondria)

در حجره، نوعی دستگاه انتقال انرژی است که موجب می‌شوند انرژی کیمیاوی موجود در مواد غذایی با عمل فسفوریلیشن اکسیداتیو، به صورت پیوندهای پرانرژی فسفات (ATP) ذخیره شود. این اندامک در تمام حجرات دارای تنفس هوازی (Aerobic) به جز در باکتری‌ها که آنزیم‌های تنفسی آنها در غشای سیتوپلاسمی جایگزین شده اند وجود دارد. نام «مایتوگاندری» ترکیبی است از دو واژه یونانی Mito به معنای رشته و chondrion به معنی دانه. چون این اندامک اغلب رشته ای یا به صورت دانه‌های کوچک در سیتوپلاسم همه سلولهای یوکاریوتی وجود دارد.

تاریخچه:

اولین بررسی‌های انجام شده بر روی مایتوکاندریاها، در سال ۱۸۹۴ به وسیله آلمن صورت گرفت که آنها را بیوپلاست یا جایگاههای زنده نامید. و نظر داد که بین فعالیت‌های اکسایش و کاهش سلول و مایتوکاندریا وابستگی وجود دارد. در سال (۱۸۹۷) ابتدا با بررسی‌های بیشتر آنها را مایتوکاندریا نامید و در ۱۹۰۰، میکائیلیس به کمک معرف رنگی سبز ژانوس مایتوکاندریا را در سلولهای زنده مشاهده کرد. واریبورگ در سال ۱۹۱۳ آنزیم‌های تنفسی را در این اندامک نشان داد. سرانجام برای اولین بار، در سال ۱۹۳۴، بنسلی و هر، توانستند آنها را از حجرات کبدی جدا کرده و بعد آن بررسی‌های بیشتر و عملی‌تر روی آن صورت گرفت.

شکل و اندازه مایتوکاندریا و تغییرات آنها:

شکل مایتوکاندریاها متغیر اما اغلب رشته‌ای یا دانه‌ای می‌باشند. مایتوکاندریاها در برخی مراحل عمل خود می‌توانند به شکلهای دیگری درآیند. مثلاً، یک مایتوکاندریا طویل ممکن است در یک انتهای خود متورم شده و به صورتی شبیه گرز درآید. (مثلاً در حجرات کبدی چند ساعت بعد ورود غذا) یا ممکن است میان تهی شده و شکلی شبیه راکت تنیس به خود بگیرد. گاهی مایتوکاندریاها حفره مانند شده و دارای بخش مرکزی روشنی می‌شود. اما بعد از مدتی، تمام این تغییرات به حالت اول برمی‌گردد.

اندازه:

اندازه مایتوکاندریاها نیز متغیر است و در بیشتر سلولها ضخامت آنها ۵۰ μm و طول تا ۷ μm می‌رسد. اما متناسب با شرایط محیطی و نیز مرحله عمل حجره، فرق خواهد کرد. در سلولهایی که هم نوع هستند یا دارای عمل مشترک می‌باشند دارای اندازه ثابت می‌باشند. ساختمان مایتوکاندریا:

غشای خارجی حدود ۷۵ - ۶۰ آنگستروم ضخامت دارد و از نوع غشاهای زیستی با ساختمان سه لایه‌ای می‌باشد. این غشا صاف و فاقد چین خوردگی است و هیچ رابیوزومی به آن نچسبیده، گاهی توسط شبکه اندوپلاسمی احاطه می‌شود اما هیچگاه پیوستگی بین این دو دیده نشده است.

فضای خارجی: زیر غشای خارجی، فضایی در حدود ۲۰۰ - ۱۰۰ آنگستروم وجود دارد که به آن اطاق خارجی گفته می‌شود. که شامل دو بخش است: فضای بین دو غشا و فضای درون تاجها (Crest). اما در برخی جاها غشای داخلی و خارجی بهم چسبیده و اندازه این فضا تقریباً صفر می‌شود. در این مناطق در مجاورت دو غشا، تراکمی از رابیوزوم‌های سائیتوپلاسمی دیده می‌شود. به خاطر همین در نظر گرفته شده که این مناطق، محل عبور پروتئینهای مورد نیاز از سائیتوزول به مایتوکاندريا میباشند. در این فضا، ترکیباتی مثل آب، نمکهای معدنی و آیونها، پروتئینه‌ا، قندها، و چربیها، SO_2 ، O_2 ، ATP و ADP وجود دارند. مقدار آب، بر اندازه کریستالها و در نتیجه بر ساخت ATP تأثیر گذار است.

غشای داخلی ضخامتش مثل غشای خارجی است اما ترکیب کیمیای آن فرق می‌کند. دارای چین خوردگیهای فراوانی است که به چینها، تاج گفته می‌شود. این چینها برخلاف سلولهای گیاهی، در حبرات جانوری منظم قرار گرفته‌اند.

فضای داخلی: فضای درونی مایتوکاندريا که بوسیله غشای داخلی دربر گرفته شده، اطاق داخلی گویند. که از ماده زمینه‌ای با بستره (Matrix) دربر گرفته شده است که ترکیب و ویژگیهای کلی آن، شبیه سائیتوزول می‌باشد و دارای انزایمهای خاص و رابیوزوم خاص خود) ۷۰S شبیه سلولهای پروکاریوتی (می‌باشد. تعداد DNA، بر حسب نوع و سن حجره فرق می‌کند و مثل پروکاریوتها، دارای سائیتوزین (Cytosine) و گوانین (Govanin) زیادی است در نتیجه در مقابل گرما مقاوم می‌باشد.

مواد ارثی مایتوکاندريا: (Genetic of Mitochondria)

بررسیها نشان می‌دهد که DNA سازی در مایتوکاندريا صورت می‌گیرد. طبق این بررسی به وجود DNA در مایتوکاندريا پی می‌بریم. علاوه بر همانند سازی RNA و DNA سازی، پروتئین سازی هم در مایتوکاندريا صورت می‌گیرد. این فرایند توسط انزیمها و مالیکولهای خاص خود اندامک صورت می‌گیرد DNA مایتوکاندريا اغلب موجودات حلقوی است. جایگاه DNA در ماده زمینه مایتوکاندريا و بعضی مواقع چسبیده به غشای داخلی مایتوکاندريا است. ژنوم مایتوکاندريای سلولهای اغلب جانوران از ۲۰ - ۱۵ هزار جفت نوکلئوتاید (Nucleotide) تشکیل یافته است و ژنوم مایتوکاندريا در پستانداران حدود ۱۰۵ برابر کوچک تر از ژنوم هسته ای است.

محصولاتی که توسط DNA مایتوکاندريا رمز می‌شوند شامل RNA های رابیوزومی مایتوکاندريا $tRNA$ ها و برخی از پروتئینهای مسیر تنفس می‌باشد. بعضی از پروتئینهای مایتوکاندريا نیز در هسته رمز می‌شوند و پس از ساخته شدن در سائیتوزول وارد اندامک

می‌شوند. مثال مفروض از صفتی که توسط ژنوم مایتوکاندریا تعیین می‌شود، جهت پیچش صدف در حلزون است که از وراثت سائیتوپلاسمی تبعیت می‌کند. در حقیقت این صفات توسط ژنوم مایتوکاندریا که همراه مایتوکاندریاهای موجود در سائیتوپلاسم وارد حجره تخم می‌شوند، انتقال می‌یابد و توارث به صورت تک والدی در اکثر آنها می‌باشد.

نقش زیستی مایتوکاندریا:

تنفس هوازی حشرات.

تمام مواد انرژی زا، ضمن تغییرات متابولیکی درون سیتوپلاسمی با واسطه ناقلین اختصاصی به بستره میتوکندری می‌رسد. گلوکز بعد از تبدیل به استیل کو آنزیم A طی گلیکولیز به میتوکندری وارد می‌شود تا در چرخه کربس استفاده شود و اسیدهای چرب به وسیله کارنی تین به داخل میتوکندری حمل شده که اینها هم سرانجام به استیل کو آنزیم A تبدیل می‌شوند. اسیدهای آمینه بعد از ورود به بستره به استیل کو آنزیم A تبدیل می‌شوند. با انجام هر چرخه کربس که با استفاده از یک استیل کو آنزیم A در بستره میتوکندری آغاز می‌شود، علاوه بر $2CO$ و $2H$ و سه مولکول نیکوتین آمید آدنین دی نوکلئوتید و یک مولکول $2FADH$ و یک مولکول GTP تولید می‌شود. این ناقلین انرژی در زنجیره انتقال الکترون استفاده شده و موجب تولید ATP می‌شوند.

سنتز اسیدهای چرب

یکی از راههای تولید اسید چرب، سیستم میتوکندریایی می‌باشد که عکس اکسیداسیون یا تجزیه آنها می‌باشد.

دخالته میتوکندری در گوارش چربیها

در هنگام گرسنگی، میتوکندریها به طرف ذرات چربی حرکت کرده و روی ذرات چرب خم شده و آنزیمهای میتوکندریایی شروع به هضم چربی و آزادسازی انرژی می‌کنند. ذخیره و تجمع مواد در میتوکندریها:

میتوکندریها می‌توانند در اطاق داخلی خود مواد مختلف را انباشته کنند که این مواد عبارتند از: ترکیبات آهن دار، چربیها، پروتئینها، کاتیونها و آب. در اثر ذخیره این مواد، میتوکندریها اغلب به حالت یک غشایی و شبیه باکتریهای کوچک دیده می‌شوند و به تدریج، کریستالها محو می‌شوند اما بعد از حذف این مواد، دوباره همه به حالت اول برمی‌گردد.

محل مایتوکاندریها در حجره

اغلب در اطراف هسته دیده می‌شوند اما در شرایط مرضی در حواشی سیتوپلاسم ظاهر می‌شوند. این پراکنش، تحت تأثیر مقدار گلیکوژن و اسید چرب می‌تواند قرار بگیرد. در طول میتوز میتوکندریها در مجاورت دوک جمع می‌شوند و وقتی تقسیم پایان می‌یابد، در دوسلول دختر، پراکنش تقریباً یکسانی پیدا می‌کند پراکنش میتوکندریها را می‌توان بر حسب

عمل آنها از نظر تامین انرژی، مطرح کرد که میتوکندریها در داخل سلولها جابجا شده و خود را به جایی که نیاز به ATP بیشتر است می‌رسانند.
تعداد میتوکندریها در سلول

تشخیص ارزش میتوکندریایی یک سلول دشوار است. اما اغلب بر حسب نوع سلول مرحله عمل سلول متفاوت می‌باشد. در یک سلول معمولی کبد بیشترین تعداد و در حدود ۱۰۰۰ تا ۱۶۰۰ عدد وجود دارد که در اثر تحلیل رفتن سلول و نیز سرطانی شدن آن کاهش می‌یابد. و در مقابل، تعداد میتوکندری در بافت لنفی، خیلی کمتر است. در سلولهای گیاهی، کمتر از جانوری می‌باشد چون بسیاری از اعمال میتوکندریها، به وسیله کلروپلاست انجام می‌شود.

منشا میتوکندریا:

دو نظریه بیان شده است: یکی اینکه میتوکندریها ممکن است از قالبهای ساده‌تری ساخته شوند (تشکیل *Denovo* و دیگر اینکه میتوکندریهای جدید از تقسیم میتوکندریهای قبلی بوجود می‌آیند. به این صورت که تعداد آنها، در طول مایتوز و نیز در اینترفاز افزایش یافته و بعد بین دو حجره دختر، توسعه می‌یابند.

منشا پروکاریوتی میتوکندریا:

فرضیه‌ای در این رابطه مطرح شده است که: در گذشته بسیار دور، جو زمین فاقد اکسیژن بوده و جاندارانی که در آن زمان می‌زیسته‌اند بی‌هوازی (*anaerobic*) بودند. با گذشت زمان و ضمن فعالیتهای کیمیاوی، جو زمین دارای اکسیژن شده و به تدریج جانداران آن زمان و بویژه پروکاریوتها (*Prokaryote*) به علت ساختمان ساده خود، هوازی (*Aerobic*) شده‌اند. بعدها این پروکاریوتها هوازی شده، توسط سلولهای یوکاریوتی (*Eukaryote*) بلعیده شدند و از این همزیستی (*Symbiosis*) سلولهای یوکاریوتی هوازی ایجاد شدند. پس اجداد میتوکندریا بر اساس این فرضیه، باکتریهای اولیه می‌باشند.

پروکاریوت: پروکاریوتها در زیست‌شناسی موجوداتی هستند که هسته چه ندارند. هسته آنها فاقد غشاء است و اندامکهای غشاء دار نیز ندارند. پروکاریوتها همچنین مایتوز (*Mitosis*) و پروتئین هسته‌ای و حرکت آمیبی ندارند. پروکاریوتها به دو دسته‌ی آرکی باکترها و یو باکترها تقسیم می‌شوند که از لحاظ ساختمان شبیه به هم هستند. اما *rRNA* متفاوتی دارند. ویژگی‌های همانندسازی آرکی باکترها بیشتر شبیه به یوکاریوتها است.

یوکاریوت: یوکاریوتها حجراتی هستند که در آنها ماده ژنتیکی در یک غشاء محفوظ شده که هسته نام دارد. موجودات کثیر الحجروی همگی یوکاریوت هستند و در مقابل یوکاریوت گروهی به پروکاریوت قرار دارد که در اینها ماده ژنتیکی به طور آزادانه در سطح سیتوپلاسم قرار دارد. یوکاریوتها دارای کروموزوم خطی هستند و همچنین دارای اندامک‌های غشاداری از قبیل میتوکندریا می‌باشند. رایبوزوم‌های سلولهای یوکاریوتی پیچیدگی بیش تری نسبت به رایبوزوم‌های حجرات پروکاریوتی دارند و کمی بزرگترند.

لايزوزوم: (Lysosome)

از اندامک‌های داخل حجره جانوران است. لايزوزومها (کافنده‌تن‌ها) دارای انزایم‌های هضمی گوناگون به ویژه انزیم‌های تجزیه‌کننده آب (Hydrolytic) هستند. لايزوزوم کیسه ای حاوی انزیم‌های مختلف است. این انزیم‌ها برای هضم مالیکولهای بزرگ به کار می‌روند. بیش از 40 انزیم در لايزوزوم وجود دارد که از میان آنها می‌توان به پروتئازها، نوکلئازها و فسفولیپازها اشاره کرد. بهترین عملکرد این انزیم‌ها در محیط اسیدی (PH=5) صورت می‌گیرد.

پس اگر این انزایم‌ها به سائیتوپلاسم نفوذ کنند، آسیب‌چندانی نمی‌رسانند. این انزیم‌ها در شبکه اندوپلاسمی ساخته می‌شوند و پس از ورود به دستگاه گلژی، توسط وزیکولها به لايزوزوم منتقل می‌شوند.

اگر این انزیم‌ها نباشند، به مرور مالیکولهای بزرگی که امکان هضم آنها وجود ندارد، در سیتوزول جمع می‌شوند. این مالیکولها در فعالیت و فعالیتهای موجود در حجره اختلال ایجاد می‌کنند و سلول با مشکل مواجه می‌شود.

لايزوزومها با میکروسکوپ الکترونی به صورت گرانولهای متراکمی مشاهده می‌شوند که 0.5 تا 0.05 میکرون قطر دارند و بوسیله غشا محصور شده‌اند. لايزوزومها حاوی تقریباً 50 نوع انزیم می‌باشند که همه آنها در PH اسیدی فعالند. بنابراین لايزوزوم دستگاه هضمی حجره محسوب می‌شود و قادر به هضم مواد خارجی وارده به حجره و ارگانلهای فرسوده شده می‌باشند.

رایبوزوم: (Ribosome)

رایبوزیم به مالیکولهای RNA گفته می‌شود که خاصیت انزیمی دارد. رایبوزیم‌ها نخستین ماکرومالیکول‌های زیستی هستند که توانایی همانندسازی داشته‌اند. گمان می‌شود رایبوزوم‌ها در ساخت DNA های اولیه، نقش داشته‌اند.

وزیکول: (Vesicle)

وزیکول یا ریزکیسه یک حباب مایع در سلول‌ها است. به طور دقیق‌تر وزیکول یک کیسه غشا مانند درون سلولی می‌باشد که به حمل و نقل و ذخیره مواد می‌پردازد. وزیکول حداقل از یک لایه دوجداره فسفولیپیدی تشکیل شده است.

انواع مختلفی از وزیکول وجود دارد مثل واکيول، لايزوزوم، وزیکول انتقالی، وزیکول ترشحی و..... وزیکول‌ها در قسمت‌های مختلفی از سلول مثل شبکه اندوپلاسمی، دستگاه گلژی، غشای سلول و... ساخته می‌شوند.

انواع رشته‌های اسکلت حجروی:

دانشمندان توانسته‌اند با جداسازی اسکلت حجروی از سایر محتویات سائتوزول نشان دهند که این ساختار از سه نوع رشته‌های پروتئینی به نام میکروتوبول‌ها (Microtubule)، میکروفیلانت‌ها (Microfilament) و سانتریول‌ها تشکیل شده‌اند. هر نوع رشته پروتئینی از واحدهای متفاوتی تشکیل شده است و دارای پروتئینهای ضمیمه می‌باشند.

عملکرد پروتئینهای ضمیمه: پروتئینهای ضمیمه بعضی از این رشته‌های مختلف را به یکدیگر متصل می‌کنند. بعضی رشته‌ها را به سایر ساختمانهای حجروی مثل غشای پلاسمایی وصل می‌کنند. دیگر تعیین کننده تجمع رشته‌ها در نقاط خاصی از حجره هستند و بعضی باعث حرکت مژه‌ها می‌شوند.

مایکروتوبول‌ها: (Microtubule)

مایکروتوبول‌ها یکی از اجزای اسکلت حجروی (Cytoskeleton) می‌باشند. مایکروتوبول‌ها در بیشتر اعمال حیاتی حجره مانند تقسیم هسته سلول به دو قسمت (Mitosis)، اسکلت حجره و انتقال وزیکولی نقش دارند که در سائتوزول تمام حجره‌های یوکاریوتی از آمیب گرفته تا حجره نباتات و جانوران عالی وجود دارند. (به استثناء حجره‌های سرخ خون) جزئیات ساختاری مایکروتوبول‌ها در حجره‌های موجودات مختلف یکسان است. مایکروتوبول‌ها رشته‌های بلند و توخالی هستند که اندازه آنها به حداکثر 200 میکرومتر می‌رسد. قطر خارجی آنها 25 نانومتر و قطر داخلی شان 15 نانومتر می‌باشد. هر مایکروتوبول از 13 رشته به نام پیش رشته تشکیل شده است که به موازات محور طولی ریز لوله قرار گرفته‌اند.

پیش رشته‌ها از دو نوع پروتئین کروی مشابه به نام توبولین آلفا (α) و توبولین بتا (β) تشکیل شده‌اند. تشابه ردیف اسیدهای آمینه این دو توبولین حدود 50 درصد است. در واقع واحد تشکیل دهنده پیش رشته‌ها دایمر $\beta\alpha$ است و این دایمر نیز اصطلاحاً توبولین خوانده می‌شود. در هر پیش رشته توبولین به صورت پشت سر هم یعنی $\alpha\beta \leftarrow \alpha\beta$ قرار گرفته‌اند. تنوع مایکروتوبول‌ها عمدتاً به دلیل وجود پروتئینهای ضمیمه متفاوت در آنهاست و این پروتئینهای ضمیمه هستند که خصوصیات ویژه یک مایکروتوبول‌ها را تعیین می‌کنند.

خاصیت قطبی بودن مایکروتوبول‌ها: یک خصوصیت کلیدی مایکروتوبول‌ها قطبیت آنهاست. در شرایط درون شیشه، دراز یا کوتاه شدن مایکروتوبول‌ها با اضافه یا حذف شدن توبولینها در دو انتهای ریز لوله صورت می‌گیرد.

نقش مایکروتوبول‌ها: مایکروتوبول‌های اسکلت حجروی در انتقال مواد نقش دارند. دوک میتوز، تاژک (Flagella) و مژه (Cilia) مثالهایی از این گونه ساختمانها هستند. مایکروفیلانت‌ها: (Microfilament)

مایکروفیلامنت‌ها که رشته‌های اکتین (Actins) نیز خوانده می‌شوند زنجیره‌هایی به اندازه هفت نانومتر هستند که در تمام حجره‌های یوکاریوتی به یافت می‌شوند. رشته‌های اکتین از واحدهای پروتئینی کروی به نام اکتین تشکیل شده‌اند که به صورت منظم به دنبال یکدیگر قرار گرفته‌اند. رشته‌های اکتین مانند مایکروتوبول‌ها قطبی هستند.

رشته‌های اکتین شبکه‌های اکتینی را ایجاد می‌کنند. این رشته‌ها مانند مایکروتوبول‌ها در حجره‌های مختلف ساختاری مشابه دارند و تنوع آنها به دلیل وجود پروتئینهای ضمیمه آنهاست یکی از مهمترین پروتئینهای ضمیمه میوزین (Myosin) است که در انقباض عضلانی نقش دارد

اهمیت اکتین:

نقش اکتین در ریز پرز (Villa) حجره‌های پوششی روده، حرکت آمیبی و فعال‌سازی پلاکتها (Platelet) و تقسیم سابتوپلاسم و در نهایت عملکرد عضله نقش دارد همچنین آنها همراه با مایکروتوبول‌ها در شکل دهی و حرکت حجره‌ها نقش دارند.

سانتریول‌ها: (Centriol)

سانتریول‌ها دسته سوم از رشته‌های پروتئینی اسکلت حجروی هستند. قطر آنها 10 نانومتر، ضخیمتر از مایکروفیلامنت‌ها و باریکتر از مایکروتوبول‌هاست. امروزه معتقدند که این رشته‌ها یکی از اجزای مهم ساختمانی اکثر حجره‌ها و انساج جانوری می‌باشند. این رشته‌های پروتئینی به مقدار زیاد در انساج یافت می‌شوند که در معرض فشارهای فیزیکی قرار می‌گیرند. بنابراین یکی از نقشهای عمده آنها استحکام بخشیدن به انساج است.

Pharmacy

----- با تقدیم احترامات {2024-03-08}